บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ใน พ.ศ. 2561 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทยถือเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้หลักให้กับประเทศ มีมูลค่าสูงถึง 3.08 ล้านล้านบาทหรือคิดเป็นร้อยละ 18.90 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP)[1] เมื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเติบโตส่งผลให้ความต้องการที่พักเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม จึงเป็นถือเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ประกอบการที่มีห้องพักและไม่ได้ใช้ประโยชน์นำห้องพักมาปล่อยเช่าระยะสั้นทำให้เกิดรายได้ [2]

อย่างไรก็ตาม แม้ธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมได้รับความนิยมจากผู้บริโภค รวมถึงเป็นการใช้ประโยชน์จากสถานที่พักซึ่งปล่อยว่างให้เกิดรายได้ แต่ในทางตรงกันข้ามนั้นกลับก่อให้เกิดปัญหาและผลกระทบหลายด้านไม่ว่าเป็นปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ปัญหาอาชญากรรม สร้างความเดือดร้อนรำคาญของชุมชน และการแพร่ระบาดของเชื้อโรค โดยเฉพาะโควิด-19 ซึ่งเป็นโรคติดต่ออุบัติใหม่ที่ระบาดไปทั่วโลก หากพิจารณาคำพิพากษาของศาลจังหวัดหัวหิน สองคดีในปีเดียวกันได้แก่ คดีหมายเลขแดงที่ 59 /2561และคดีหมายเลขแดง106 /2561[3] พบว่า ให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมหรือผู้ปล่อยเช่าห้องพักรายวันโดยไม่มีใบอนุญาตโรงแรมถือว่า มีความผิดตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ซึ่งอนุญาตให้สถานที่พักที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการธุรกิจโรงแรมเท่านั้น ที่ให้มีบริการที่พักชั่วคราวต่ำกว่ารายเดือนได้ แม้คำพิพากษาทั้งสองคดีจะกำหนดให้ผู้ประกอบการมีความผิดและมีบทลงโทษตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 แต่เนื่องจากลักษณะของธุรกิจการนำห้องพักให้เช่ารายวันหรือระยะสั้นได้รับความนิยมเป็นอย่างมากประกอบกับมีผลตอบแทนที่สูง ทำให้ในปัจจุบันยังคงมีการให้บริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมโดยไม่จดแจ้งสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมกับกรมการปกครองอยู่จำนวนมาก ยิ่งไปกว่านั้น แนวโน้มของการประกอบธุรกิจลักษณะนี้มีแนวโน้มในการเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ จึงเป็นปัญหาที่ภาครัฐต้องมีมาตรการเพื่อควบคุมกำกับดูแลในการประกอบธุรกิจลักษณะนี้[4]

---

[1] เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ และคณะ, **การประชุมเผยแพร่ผลการศึกษาเรื่อง "ปรับกฎระเบียบ ปลดล็อคอุปสรรค SME ไทย ในธุรกิจโรงแรม ขนส่ง e-Commerce",** วันที่ 23 สิงหาคม 2562, ณ โรงแรมดิเอมเมอรัลด์.

[2] สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, **กิจกรรมจัดทำองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ งานพัฒนาองค์ความรู้สำหรับ SME (Knowledge Center) ปีงบประมาณ 2561: กรณีศึกษา Airbnb จากธุรกิจการจองห้องพักสู่ธุรกิจไลฟ์สไตล์การท่องเที่ยว,** ค้นวันที่ 15 กันยายน 2563 จาก https://www.sme.go.th/upload/mod_download/download-20181005062359.pdf

[3] คำพิพากษาศาลชั้นต้นคดีหมายเลขแดงที่ 782/2561

[4] จักรี อดุลนิรัตน์, ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการนำห้องชุดคอนโดมิเนียมให้เช่าระยะสั้น, **วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**.11, 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2561).

กฎหมายที่มีความเกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 ข้อ 1 ซึ่งได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ข้อยกเว้นสำหรับสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตาม มาตรา 4 ของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 อย่างไรก็ตามกฎกระทรวงฉบับนี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเฉพาะลักษณะการเป็นที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม กล่าวคือ ให้สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกินสี่ห้องและมีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกินยี่สิบคน ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไม่เป็นโรงแรมตาม (3) ของบทนิยามคำว่า “โรงแรม” ในมาตรา 4” แต่มิได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อนำมาใช้ในการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมดังเช่นธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่เป็นโรงแรม

แม้ว่าธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมและธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่เป็นโรงแรมจะมีการให้บริการที่พักชั่วคราวที่ต่ำกว่ารายเดือนเหมือนกัน แต่มาตรการในการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่เป็นโรงแรมมีระบบที่คลอบคลุมและชัดเจน ในขณะที่ธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมกลับไม่มีมาตรการทางกฎหมายใดที่ใช้ในการกำกับดูแลที่ชัดเจน ดังนั้นธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทยควรมีมาตรการทางกฎหมายเพื่อใช้ในการกำกับดูแลอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายและทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม
2. เพื่อศึกษาหลักกฎหมายในประเทศไทย กฎหมายประเทศญี่ปุ่นและกฎหมายประเทศออสเตรเลียที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม
3. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่นและประเทศออสเตรเลีย
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมการกำกับดูแลธุรกิจการปล่อยธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย
5. เพื่อเสนอมาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 รวมไปถึงศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมของต่างประเทศได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศออสเตรเลีย รัฐนิวเซาเวลล์

1.4 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายและทางเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม

2. ทำให้ทราบถึงหลักกฎหมายในประเทศไทย กฎหมายประเทศญี่ปุ่นและกฎหมายประเทศออสเตรเลียที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม

3. ทำให้ได้มาถึงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่นและประเทศออสเตรเลีย

4. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมการกำกับดูแลธุรกิจการปล่อยธุรกิจที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย

5. ทำให้ได้มาซึ่งข้อเสนอมาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย

1.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้อง มีรายละเอียดดังนี้

PricewaterhouseCoperS LLP, The Sharing Economy: Consumer Intelligence Series (2014)

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของผู้บริโภคในสหรัฐอเมริกาจำนวน 1,000 คน ที่มีต่อรูปแบบการทำธุรกิจแบบเศรษฐกิจแบ่งปัน (Sharing economy) จากการศึกษาพบว่าเศรษฐกิจแบ่งปันได้รับความสนใจและมีอิทธิพลต่อการดำเนินธุรกิจในยุคดิจิทัลเป็นอย่างยิ่งและกลุ่มอุตสาหกรรมที่นำแนวคิดเศรษฐกิจแบ่งปันมาปรับใช้กับธุรกิจ ได้แก่ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Travel) การให้บริการห้องพักระยะสั้น นอกจากนี้งานวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าประโยชน์ของการทำธุรกิจแบบเศรษฐกิจแบ่งปันคือ 86% คิดว่าราคาประหยัดมากขึ้นทำให้มีความสามารถในการใช้จับจ่ายใช้สอยได้ 83% คิดว่าทำให้ชีวิตมีความความสะดวกสบายมากขึ้น 78% เห็นว่าทำให้สิ่งแวดล้อมดีขึ้นอย่างไรก็ตาม 69% คิดว่าไม่มีความน่าเชื่อถือจนกว่าจะมีการแนะนำบอกต่อจากผู้เคยบริโภคสินค้าหรือบริการนั้น ต่อมาผลของงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้บริโภคผ่านธุรกิจแบ่งปันมีทุกช่วงวัยโดยเฉพาะประชากรในช่วงอายุ 25 – 44 ปี จะเป็นช่วงอายุที่เข้าถึงสินค้าและบริการภายใต้การทำธุรกิจแบ่งปันมากที่สุด

Okasaka Yasuhiro, New Japan Law ask more private lodgings Industry (2018)

บทความฉบับนี้กล่าวถึงพระราชบัญญัติโรงแรมของประเทศญี่ปุ่นว่ากฎหมายให้ความคุ้มครองลักษณะที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจการได้เฉพาะโรงแรม เรียวกังหรือโรงแรมราคาประหยัดและเกสต์เฮาส์ ดังนั้นการปล่อยเช่าที่พักระยะสั้นของเอกชนจะไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายพระราชบัญญัติโรงแรม เพื่อเยียวยาสถานการณ์ของการปล่อยเช่าระยะสั้นของเอกชน รัฐจึงออกกฎหมายชื่อว่า “the Private Lodging Business Act” กฎหมายได้อนุญาตให้ที่พักส่วนตัวที่ได้รับการรับรองให้เปิดบริการเป็นที่พักแบ่งประเภทของผู้ประกอบกิจการไว้ 3 ลักษณะคือ ผู้ให้บริการห้องพัก (Host) ซึ่งจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือบริษัทก็ได้ มีหน้าที่โดยตรงในการดูแลผู้เข้าพักอาศัยรวมถึงการจดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมายการดูแลบำรุงรักษาทรัพย์ที่ปล่อยเช่า ความสะอาด การ

ดูแลด้านความปลอดภัยเช่นการติดไฟฉุกเฉิน การทำแผนที่หนีไฟและต้องควบคุมมิให้มีการปล่อยเช่าเกิน 180 วันต่อปีและต้องลงทะเบียนประวัติผู้เข้าพัก ต่อมาคือคนกลาง (Manager) จะรับหน้าที่ในการติดต่อประสานงานอสังหาริมทรัพย์รวมถึงแอร์บีเอ็นบี โฮมอเวย์หรือบริษัทที่รับดูแลอสังหาริมทรัพย์ในประเทศญี่ปุ่น กฎหมายฉบับนี้ยังกล่าวถึงการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลของเพื่อนบ้าน เช่นห้ามมิให้ผู้เข้าพักส่งเสียงรบกวน ผู้ให้บริการห้องพักต้องแก้ไขปัญหาจากการร้องทุกข์และตอบคำถามต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยห้องเช่าด้วย รวมถึงต้องติดสัญลักษณ์ว่าทรัพย์สินตนที่ปล่อยเช่านั้นเป็น “ที่พักส่วนตัวที่ได้รับการรับรองให้เปิดบริการเป็นที่พัก (Minpaku)”

ปราณี สุทธศรี และคณะ, Sharing economy นัยต่อเศรษฐกิจไทย (2561)

บทความฉบับนี้ได้กล่าวถึง ประเภทของลักษณะของสินค้าและบริการตามแนวคิดเศรษฐกิจแบ่งปันสามารถแบ่งออกเป็น 8 ประเภท ซึ่งประเภทที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยเช่าที่พักระยะสั้นจะเข้าจัดอยู่ในลักษณะของ House/Apartment Sharing กล่าวคือเป็นการนำสินทรัพย์ที่เจ้าของห้องพักมิได้ใช้งานและกำหนดราคาต่อคืนให้ผู้พักอาศัย โดยปกติแล้วหลักเกณฑ์ในการกำหนดราคาจะกำหนดให้ต่ำกว่าราคาการเข้าพักโรงแรม เนื่องจากไม่มีการบริการและมาตรการรักษาความปลอดภัย นอกจากนี้ ในมุมมองของนักท่องเที่ยว การเข้าพักแบบนี้ยังนับเป็นประสบการณ์ที่แตกต่างและแปลกใหม่ด้วย ธุรกิจ ประเภทนี้จึงได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นต่อเนื่องทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็น Airbnb หรือ Couch surfing ซึ่งล้วนมีอัตราการขยายตัวอย่างก้าวกระโดด

ธนพรรณ ใจสะอาด, ผลกระทบของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 (2548)

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับสาระสำคัญของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลบังคับใช้มาเป็นเวลานานและจากการศึกษาพบว่ามีบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันกับสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จากการศึกษาทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายที่มีต่อการประกอบกิจการและผลกระทบต่อการประกอบกิจการ เช่นคำนิยามคำว่า “โรงแรม” ของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 จึงมีข้อเสนอแนะเสนอว่าควรจะมีคำนิยามที่แคบลงและมีความชัดเจน อีกทั้งเรื่องปัญหาของการบริหารจัดการโรงแรมที่ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547มิได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของเจ้าสำนักโรงแรมต่อคนที่เข้าพักแต่กลับมีการกำหนดหน้าที่และความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการไว้ซึ่งแตกต่างกับกฎหมายต่างประเทศกล่าวคือกฎหมายโรงแรมของประเทศอังกฤษได้มีการกำหนดสิทธิ หน้าที่และความรับผิดของเจ้าของสำนักโรงแรมต่อผู้เข้าพักอาศัยไว้อย่างชัดเจน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเสนอว่าเพื่อให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างราบรื่นควรมีการกำหนดสิทธิ หน้าที่และความรับผิดของเจ้าของสำนักโรงแรมต่อผู้เข้าพักอาศัยไว้อย่างชัดเจน

วีระวุฒิ จงวัฒนมนตรี, ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าพักห้องพักแบบที่มีคนท้องถิ่นเป็นเจ้าของห้องพัก (Airbnb) (2558)

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าพักห้องพักแบบที่มีคนท้องถิ่นเป็นเจ้าของห้องพักโดยใช้ปัจจัยส่วนผสมทางการตลาดและลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการประกอบธุรกิจให้ลดความเสี่ยงจากการลงทุน ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าพักห้องพักแบบที่มีคนท้องถิ่นเป็นเจ้าของห้องพักมี 4 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านความคุ้มค่าและคุณภาพ ปัจจัยด้านความหลากหลายของห้องพัก ปัจจัยด้านการ

ให้บริการ ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ลูกค้า ในด้านปัจจัยด้านประชากรศาสตร์พบว่าปัจจัยในด้านเพศ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้อาชีพ ไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าพักห้องพักแบบที่มีคนท้องถิ่นเป็นเจ้าของห้องพักยกเว้นด้านอายุที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าพักห้องพักแบบที่มีคนท้องถิ่นเป็นเจ้าของห้องพักแตกต่างกัน

Philip Brasor and Masako Tsubuku, กฎหมายมินปากุเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเช่าของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (2561)

บทความฉบับนี้กล่าวถึงกฎหมายมินปากุ (Minpaku law) ซึ่งเป็นกฎหมายที่รัฐบาลประเทศญี่ปุ่นออกมาเพื่อใช้ควบคุมธุรกิจให้นักท่องเที่ยวเช่าห้องพักส่วนบุคคลรายย่อย มีผลบังคับใช้วันที่ 15 มิถุนายน 2561 ทำให้สถานะของแอร์บีเอ็นบีสามารถรองรับธุรกิจการปล่อยเช่าห้องพักได้ถูกกฎหมาย แต่ในขณะเดียวกันแอร์บีเอ็นบีก็ถูกควบคุมให้เข้าสู่ระบบโดยผู้ประกอบการที่ต้องการปล่อยให้เช่าที่พักจะต้องจดทะเบียนกับหน่วยงานในท้องถิ่นเสียก่อนประกอบกับยอมรับเงื่อนไขว่าผู้ประกอบการจะให้เช่าได้ไม่เกิน 180 วันต่อปีหนึ่งเท่านั้นและให้หน่วยงานท้องถิ่นสามารถออกกฎระเบียบข้อบังคับได้เอง ซึ่งรวมถึงการมีมาตรการเพื่อลดปัญหาระหว่างนักท่องเที่ยวที่มาพักกับผู้อาศัยอยู่ในชุมชนจึงมอบอำนาจให้หน่วยงานท้องถิ่นสามารถกำหนดพื้นที่และระยะเวลาที่จะให้เช่าซึ่งอาจต่ำกว่า 180 วันได้อีกด้วย ในบางเขตรัฐสามารถออกกฎระเบียบพิเศษเพิ่มเติมโดยเฉพาะเมืองใหญ่เช่น เมืองชิบุญ่า เมืองเกียวโตที่อนุญาตให้ผู้ประกอบการปล่อยเช่าได้เฉพาะบางช่วงสั้นๆของแต่ละปีเพื่อมิให้กระทบธุรกิจโรงแรมและไม่เป็นการกระทบผู้อาศัยท้องถิ่นเกินไป กฎหมายตัวนี้มีบทลงโทษสำหรับการฝ่าฝืนโดยมีค่าปรับสูงถึง 1 ล้านเยน ส่วนในด้านการรักษาความปลอดภัยการเข้าพักก็จะต้องมีการตรวจสอบโดยนำสำเนาพาสปอร์ตยืนยันตัวบุคคลซึ่งเป็นระเบียบปฏิบัติเช่นเดียวกับของโรงแรม ประเด็นที่น่าสนใจเมื่อการใช้บริการผ่านแอร์บีเอ็นบีชอบด้วยกฎหมายคือธุรกิจต่าง ๆ เตรียมปรับกลยุทธ์เตรียมให้บริการนักท่องเที่ยว เช่นนักท่องเที่ยวสามารถเช็คอินอัตโนมัติและคืนกุญแจผ่านโครงการ “Convenience Front Desk 24”ได้ตลอด 24 ชั่วโมงที่ร้านสะดวกซื้อ 7-11 สาขาที่ใกล้ที่สุด สิ่งที่น่าสังเกตคือเส้นทางการทำธุรกิจของแอร์บีเอ็นบีในประเทศญี่ปุ่นทำให้เห็นว่าแม้ประเทศที่มีการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแต่ก็มีการยอมรับธุรกิจที่เกิดขึ้นใหม่ๆอย่างแอร์บีเอ็นบีอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งในขณะเดียวกันก็มีการกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อเข้ามาควบคุมการปล่อยเช่าโดยส่งผลกระทบกับผู้อาศัยและธุรกิจโรงแรมท้องถิ่นอย่างน้อยที่สุด

วิลาสิณี ฉายรัตน์ตระกูล , แอร์บีเอ็นบีแพลตฟอร์มสำหรับการเช่าออนไลน์ระยะสั้น (2561)

บทความฉบับนี้กล่าวถึงออนไลน์แพลตฟอร์มสำหรับการเช่าที่พักระยะสั้นผ่านคอมพิวเตอร์หรือสมาร์ตโฟน ที่ใหญ่ที่สุดและได้รับความนิยมมากในปัจจุบันและได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วกว่าร้อยละ 150 ต่อปี อย่างไรก็ตามการปล่อยเช่าระยะสั้นลักษณะนี้ได้สร้างผลกระทบต่อประเทศที่เปิดให้ประชาชนเข้าถึงบริการดังนี้

1. ผลกระทบด้านส่วนแบ่งการตลาด (Market share)
2. ผลกระทบต่อการบริหารจัดการของภาครัฐ เช่น กรณีศึกษาของประเทศญี่ปุ่น หรือสาธารณรัฐเชค

ในประเทศญี่ปุ่นอุตสาหกรรมโรงแรมมีการรวมตัวไม่เห็นด้วยกับการทำธุรกิจในการปล่อยห้องเช่าระยะสั้นเนื่องจากได้รับผลกระทบ ภาครัฐจึงการบัญญัติกฎหมายเพื่อกำกับดูแลและรองรับ

ธุรกิจการปล่อยห้องเช่าระยะสั้นชื่อว่า “The Minpaku Home Sharing Law” มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2561 มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมธุรกิจการปล่อยเช่าระยะสั้น ด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์และข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น

1. ผู้ให้เช่าถูกจำกัดให้เปิดที่พักอาศัยให้เช่าได้ไม่เกิน 180 วันต่อปี
2. ผู้เช่าหรือผู้เข้าพักต้องเช่าที่พักที่เดียวกันต่อเนื่องเป็นเวลา 7 วัน
3. ผู้ให้เช่าต้องลงทะเบียนที่พักกับหน่วยงานท้องถิ่น เพื่อตรวจสอบมาตรฐานที่พักอาศัย
4. ผู้ให้เช่าในบางพื้นที่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเฉพาะเช่นบางพื้นที่ในเขตชุมชนไม่อนุญาตให้เจ้าของนำห้องพักปล่อยเช่าระยะสั้น
5. ตามจังหวัดต่าง ๆ สามารถออกกฎหมายเพิ่มเติมเองได้เช่น โตเกียว มีข้อห้ามให้ห้องพักรายวันเช่าในพื้นที่ที่มีคนท้องถิ่นอยู่หนาแน่น เพื่อให้ไม่เป็นการรบกวนการพักอาศัยของคนในท้องที่
6. กฎหมายมินปากุไม่จำกัดว่าจำนวนผู้เช่าต่อจำนวนห้องหนึ่งห้อง

เดือนเด่น นิคมบริรักษ์ และคณะ, โครงการศึกษากฎหมายที่เอื้อและลดอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจ SME ในกลุ่มธุรกิจบริการ, การประชุมเผยแพร่ผลการศึกษา “ปรับกฎระเบียบ ปลดล็อคอุปสรรค SME ไทยในธุรกิจโรงแรม ขนส่ง e- commerce” (2562)

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงกฎหมายที่เป็นอุปสรรคหรือส่งเสริมการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ SME และเพื่อเสนอแนะให้มีการปรับปรุงหรือแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติม ผลการศึกษาพบว่า 1) การแบ่งประเภทของโรงแรมเป็น 4 ประเภท ไม่คลอบคลุมที่พักจริงตามสังคมในปัจจุบัน 2)การกำหนดขนาดห้องพักทำให้โรงแรมขนาดเล็กเข้าถึงระบบได้ยาก 3) การขอใบอนุญาตโรงแรมมีความล่าช้าจากการรอผลจากคณะกรรมการพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 ที่กำหนดหน้าที่คณะกรรมการกลั่นกรองให้ทำหน้าที่ตรวจสอบ กลั่นกรองพิจารณาใบอนุญาตแต่เนื่องจากคณะกรรมการกลั่นกรองมีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอต่อปริมาณคำขอ อีกทั้งนัดหมายให้ครบทุกท่านทำได้ยากทำให้การพิจารณาขอใบอนุญาตโรงแรมจึงมีความล่าช้าเป็นอย่างมาก 4) การนำตึกหรืออาคารเก่ามาดัดแปลงทำได้ยากเนื่องจากติดกฎหมายควบคุมอาคารที่กำหนดให้ว่าให้มีที่ว่างของอาคารไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของพื้นที่ชั้นใดชั้นหนึ่งที่มากที่สุดของอาคาร อาคารไม่เกินสองชั้นมีห้องพักหลังเดียวไม่เกิน 10 ห้องต้องมีทางเดินในอาคารกว้างไม่น้อยกว่า 1 เมตร บันไดกว้างไม่น้อยกว่า 0.9 เมตร ทำให้การนำอาคารเก่ามาดัดแปลงปฏิบัติตามได้ยากหรือบางรายอาจทำไม่ได้เลยจึงเป็นอุปสรรคต่อการเป็นโรงแรม 4) ตามมาตรา 33 (2) แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 กำหนดให้ผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์หรือมีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตร เป็นข้อจำกัดที่ทำให้ผู้ประกอบการในโรงแรมขนาดเล็กปฏิบัติตามได้ยาก ข้อเสนอแนะข้อแรกควรมีการกำหนดคำนิยามของคำว่า “โรงแรม” ให้ชัดเจนว่าควรคลอบคลุมถึงการให้บริการห้องพักประเภทใดบ้างโดยปรับกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ข้อสองควรยกเลิกระบบคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองการดำเนินการตราพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 โดยควรเปลี่ยนเป็นระบบการรับรองตนเองของผู้ประกอบการ ข้อสามควรผ่อนปรบกฎระเบียบบางประการเพื่อให้ผู้ประกอบการนำตึกหรืออาคารเก่ามาดัดแปลงเข้าสู่ระบบได้ ประการสุดท้ายควรแก้ไขมาตรา 33 (2) แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติของผู้จัดการโรงแรมและผู้แทนผู้จัดการโรงแรมโดยพิจารณาถึงการมีประสบการณ์ใน

การทำงานเกี่ยวกับธุรกิจบริการโรงแรมไม่น้อยกว่า 10 ปีหรือเจ้าของที่ผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่กำหนด ข้อเสนอโดยสรุปเห็นว่าควรมีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบันที่มีธุรกิจใหม่เกิดขึ้น โดยทำข้อเสนอกฎหมายที่ควรปรับปรุงควรทำอย่างเร่งด่วน

อภิรัตน์ โกสุมา, การพัฒนากฎหมายโรงแรมเพื่อประกอบธุรกิจของภาคเอกชน (2543)

การวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์การศึกษาพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2548 มีการบังคับใช้มานานกว่า 60 ปี ตัวบทกฎหมายมีเนื้อหาที่ไม่มีความทันสมัยให้เหมาะสมกับสถาณการณ์ในปัจจุบันที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากโดยเฉพาะเรื่องการกำหนดนิยามโรงแรม อัตราโทษค่าธรรมเนียมในการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2548 รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการแข่งขันอย่างเสรีโดยการศึกษาจะเปรียบเทียบกับประเทศฝรั่งเศส อังกฤษ วัตถุประสงค์การการศึกษาจึงต้องการศึกษาปัญหาและอุปสรรคและแนวทางในการพัฒนากฎหมาย จึงควรมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเพื่อส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรมของภาคเอกชนให้มีการแข่งขันกันอย่างเสรี และให้เท่าทันนานาชาติ จากการศึกษาพบว่า มีปัญหาในการกำหนดนิยามของคำว่า โรงแรมไว้แคบเกินไปทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่มีลักษณะคล้ายโรงแรมจึงไม่สามารถจดทะเบียนให้เป็นผู้ประกอบการธุรกิจประเภทโรงแรมได้ อีกทั้งในเรื่องการกำหนดบทลงโทษพบว่านิติบุคคลควรมีบทบาทหน้าที่ในการดูแลความสงบเรียบร้อยรวมไปถึงควบคุม สอดส่อง ดูแลและมีมาตรการลงโทษที่เคร่งครัด

คำสั่งคณะหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 6/2562 เรื่อง มาตรการส่งเสริมและพัฒนามาตรฐานการประกอบธุรกิจโรงแรมบางประเภท

รัฐบาลภายใต้คำสั่งคณะหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติมีนโยบายจัดให้กิจการที่อยู่นอกระบบเข้ามาอยู่ในระบบให้ถูกต้องตามกฎหมายให้มีการบริหารจัดการที่ดีและมีการตรวจสอบควบคุมโดยรัฐ แต่ปรากฏว่ามีผู้ประกอบการนำอาคาร บ้านเรือนที่อยู่อาศัยมาให้บริการในรูปแบบของโรงแรม โดยเฉพาะตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อหารายได้ โดยการกระทำในลักษณะดังกล่าวมีจำนวนมากกว่า 20,000 แห่งที่มิได้รับอนุญาตให้ดำเนินการได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย รวมทั้งไม่เป็นไปตามข้อกำหนดการใช้ที่ดินตามกฎหมายว่าด้วยผังเมืองและไม่เป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ซึ่งควรให้โอกาสดำเนินการให้ถูกต้องภายในระยะเวลาและเงื่อนไขที่กำหนดอันจะทำให้กิจการเหล่านี้เข้ามาอยู่ในระบบ เพื่อลดความขัดแย้งในชุมชน ขณะเดียวกันภาครัฐจะสามารถตรวจสอบควบคุม ยกระดับมาตรฐานการประกอบการและสร้างความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ผู้รับบริการเองก็ได้รับการบริการที่มีคุณภาพและเป็นธรรม ฝ่ายผู้ประกอบการก็สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินของตน ก่อให้เกิดอาชีพและรายได้ทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้มีการลงทุนและดูแลรักษากิจการอย่างเต็มความสามารถทางเศรษฐกิจ ดังนี้เพื่อประโยชน์ในการควบคุมไม่ให้มีการประกอบธุรกิจโรงแรมผิดไปจากที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยโรงแรม จึงกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบถึงการฝ่าฝืนพร้อมทั้งยื่นเอกสารหรือหลักฐานเพื่อประกอบการตรวจสอบ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ประกาศกำหนด (1) ฝ่าฝืนประกอบธุรกิจโรงแรมโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบถึงการฝ่าฝืน และให้ผู้ประกอบการที่ฝ่าฝืนได้รับยกเว้นโทษทางอาญาสำหรับความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการ

ควบคุมอาคารแล้วแต่กรณีที่เกิดขึ้นก่อนวันที่คำสั่งนี้มีผลใช้บังคับจนถึงวันที่ได้รับหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จากนั้นให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบและแจ้งผลการดำเนินการแล้วให้แจ้งผลการตรวจสอบต่อ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ทราบเป็นหนังสือเพื่อดำเนินการต่อไป เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาธุรกิจให้บริการสถานที่พักของชุมชนให้เกิดความเข้มแข็ง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยวของประเทศ หากผู้ประกอบการใดไม่สามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้อง ให้หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบรวบรวมข้อเท็จจริง สภาพปัญหาแนวทางการแก้ไขเสนอต่อคณะกรรมการนโยบายที่ดินแห่งชาติเพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป

1.6 ระเบียบวิธีการวิจัย

วิธีการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสม (Mixed method) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ประกอบด้วย

(1) การวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยลักษณะของการวิจัยจะศึกษาค้นคว้าจากตัวบทกฎหมาย ตำรา บทความ วิทยานิพนธ์และแนวคำพิพากษาของศาล รายงานการศึกษา เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการ ข้อมูลจากเครือข่ายอินเตอร์เน็ตรวมถึงบทความและบทวิจารณ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(2) การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Focus group)

ดำเนินการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ จำนวน 1 ครั้ง เพื่อระดมสมองร่วมกันพร้อมเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นและมาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย โดยผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย จำนวน 11 คน คัดเลือกผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อยแบบเจาะจง ประกอบด้วย ผู้แทนสมาคมโรงแรมไทย สมาคมบริหารนิติบุคคล ผู้แทนจากกระทรวงมหาดไทย ตัวแทนจากผู้ประกอบการธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรมในประเทศไทย นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญกฎหมายโรงแรม

(3) วิเคราะห์ข้อมูล ทำตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล จำแนกและจัดระบบข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความสร้างข้อสรุป นำเสนอข้อมูลเป็นข้อความแบบบรรยาย

1.2 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ประกอบด้วย

(1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประกอบไปด้วย

ประชากรคือ ประชาชนอยู่ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดนนทบุรี

กลุ่มตัวอย่างคือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดนนทบุรี เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นขนาดตัวอย่างสามารถคำนวณได้จากสูตรกรณีไม่ทราบขนาดตัวอย่างของ W.G. Cochran โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2551) ได้ขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 385 คน โดยการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ

$n = Z^2pq/e^2 = ((1.96)^2(0.5)(0.5))/0.052 = 384.16 \sim 385$ คน

เมื่อ n คือ ขนาดตัวอย่าง

e คือ ระดับความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05

Z คือ ค่ามาตรฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

p คือ สัดส่วนประชากรที่ต้องการศึกษา

q คือ 1-p

(2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามจะใช้คำถามแบบปลายปิด (Closed - ended questionnaire) และแบบสอบถามปลายเปิด (Open - ended questionnaire) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ประกอบไปด้วยปัจจัยส่วนบุคคล โดยเป็นคำถามแบบปลายปิด ซึ่งเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว (Check list question)

ส่วนที่ 2 ประกอบไปด้วย ระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม โดยเป็นคำถามแบบปลายปิด แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสถานที่ตั้ง ด้านความเหมาะสมของขนาดห้องพักและจำนวนผู้ที่เข้าพัก ด้านความปลอดภัย ด้านระยะเวลาการปล่อยเช่าและดำเนินการ ด้านบุคคลหรือคุณสมบัติผู้ประกอบการ ด้านจริยธรรมต่อธุรกิจและชุมชน เป็นต้น *(เสกสรร หนูอินทร์ (2562) ปัญหาความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจบริการให้เช่าที่พักซึ่งไม่ได้รับอนุญาต ในประเทศไทย : ศึกษากรณีการเช่าที่พักผ่านทางเทคโนโลยีสารสนเทศ. สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.)*

ซึ่งเลือกตอบโดยการใช้ Rating Scale โดยใช้มาตราวัดของลิเคิร์ท Likert's Scale ไล่ลำดับคะแนนตั้งแต่ 5 จนถึง 1 ไล่ลำดับคะแนนตั้งแต่ 5 จนถึง 1 โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คะแนนที่ได้รับ	**ระดับความคิดเห็น**
5 คะแนน	มากที่สุด
4 คะแนน	มาก
3 คะแนน	ปานกลาง
2 คะแนน	น้อย
1 คะแนน	น้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนในแต่ละระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย		**ระดับความคิดเห็น**
4.21 - 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.41 - 4.20	หมายถึง	ระดับมาก
2.61 - 3.40	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.81 - 2.60	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00 - 1.80	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

และส่วนที่ 3 เป็นข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด

(3) การสร้างและตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

1) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วทำการกำหนดกรอบแนวคิด กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2) สร้างแบบสอบถามจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการกำกับดูแลธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม

3) นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความถูกต้องของภาษา และสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ของการวิจัย ได้ค่าความถูกต้องความเที่ยงตรง (Validity) หรือค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) เท่ากับ 0.935 (มากกว่า0.50) แสดงว่าแบบสอบถามมีความถูกต้องเที่ยงตรงสามารถนำไปใช้ได้ และผู้วิจัยได้ทำการปรับแก้แบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว จึงนำแบบสอบถามไปทดลอง (Try-out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbachs' Alpha Coefficient) ได้ค่าเท่ากับ 0.875 (มากกว่า 0.70) แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือในระดับที่ยอมรับได้

(4) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ก่อนเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ขออนุญาตผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาเก็บรวบรวมข้อมูล

2) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ

3) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้วมาทำการตรวจสอบความครบถ้วน ความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบสอบถาม เพื่อเตรียมบันทึกข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

(5) การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการกำกับดูแลธุรกิจการปล่อยธุรกิจบริการที่พักชั่วคราวที่ไม่เป็นโรงแรม โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.7. นิยามศัพท์

"การบริการที่พักชั่วคราว" หมายถึง การให้บริการที่พักชั่วคราวที่มีระยะเวลาต่ำกว่ารายเดือน เช่น โรงแรม

"การบริการที่พักชั่วคราวไม่เป็นโรงแรม" หมายถึง การให้บริการที่พักชั่วคราวที่มีระยะเวลาต่ำกว่ารายเดือนโดยมิใช่การให้บริการที่พักชั่วคราวในลักษณะเดียวกับโรงแรม เช่น โฮสเทล เกสต์เฮ้าส์ โฮมสเตย์ บ้านพัก อาคารชุด เป็นต้น